

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Dawid Nosewicz

Protokolant: sekr. sąd. Paulina Feder

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Chojnicach J. G.

po rozpoznaniu w dniach 15 grudnia 2015 r., 24 lutego, 31 marca, 27 kwietnia, 8 czerwca, 7 września, 12 października i 22 listopada 2016 r.

sprawy

S. S. (1) (S.)

córki R. i L. z domu S., urodzonej (...) w T.

oskarżonej o to, że:

1. w nieustalonym dniu do 17 października 2014 r. w T., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzieliła W. M. 1 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, sprzedając ją za kwotę 30 złotych, który to czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

T. T. (1) (T.)

syna L. i E. z domu K., urodzonego (...) w T.

oskarżonego o to, że:

2. w okresie od 4 lipca do 17 października 2014 r. w T., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przekazując narkotyki D. L., udzielił A. J. 5 ram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz 20 gram środków odurzających w postaci marihuany, sprzedając ją za kwotę 30 złotych,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 12 kk

D. L. (L.)

syna R. i B. z domu J., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że:

3. w okresie od 4 lipca do 17 października 2014 r. w T., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił pomocy T. T. (1) do udzielenia wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej A. J. 5 gam substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz 20 gram środków odurzających w

postaci marihuany w ten sposób, że kontaktował się z T. T. (1), umawiał transakcję sprzedaży, przekazywał pieniądze w kwocie 30 złotych za jeden gram narkotyków, a następnie odbierał narkotyki od T. T. (1) i przekazywał wymienionej,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

T. C. (C.)

syna R. i M. z domu S., urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

4. w okresie od września do 17 października 2014 r. w C., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał 10 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

L. O. (O.)

syna Z. i A. z domu K., urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

5. w okresie od września do 17 października 2014 r. w C., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał 10 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

K. B. (1) (B.)

syna J. i I. z domu S., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

6. w nieustalonym dniu w październiku 2014 r. w C., działając w warunkach powrotu do przestępstwa, przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 14 czerwca 2011 r. do 7 maja 2013 r. kary 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 27 maja 2009 r., sygn. akt II K 11/08, skazującym za czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, wbrew przepisom ustawy, posiadał 20 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

7. 11 grudnia 2014 r. w C., działając w warunkach powrotu do przestępstwa, przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 14 czerwca 2011 r. do 7 maja 2013 r. kary 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 27 maja 2009 r., sygn. akt II K 11/08, skazującym za czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, wbrew przepisom ustawy, posiadał 0,16 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, który to czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

8. 3 stycznia 2015 r. w C., działając w warunkach powrotu do przestępstwa, przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 14 czerwca 2011 r. do 7 maja 2013 r. kary 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 27 maja 2009 r., sygn. akt II K 11/08, skazującym za czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, wbrew przepisom ustawy, posiadał 1,16 gram środków odurzających w postaci marihuany,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

P. K. (K.)

syna W. i J. z domu R., urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

9. w nieustalonym czasie, w okresie od września do października 2014 r. w C., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał 20 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

L. F. (F.)

syna T. i B. z domu W., urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

10. w okresie od września do 18 października 2014 r. w C., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał 10 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

I. uznaje oskarżoną S. S. (1) za winną tego, że w dniu 16 października 2014 r. w T., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzieliła W. M. 1 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, sprzedając ją za kwotę 30 złotych, który to czyn kwalifikuje jako wypadek mniejszej wagi z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) i za to, na mocy art. 59 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) przy zast. art. 4 § 1 kk skazuje ją na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując, na podstawie art. 35 § 1 kk, do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na podstawie art. 45 § 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej S. S. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 30,00 (trzydzieści 00/100) złotych, jako równowartości korzyści majątkowej, którą osiągnęła z popełnienia czynu zabronionego,

III. uznaje oskarżonego T. T. (1) za winnego tego, że w okresie od 4 lipca 2014 r. do 17 października 2014 r. w T., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przekazując narkotyki D. L., udzielił A. J. 5 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz 20 gram środków odurzających w postaci marihuany, sprzedając je za kwotę 30 złotych za gram, tj. występku y art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 12 kk i za to, na mocy art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) przy zast. art. 4 § 1 kk, skazuje go na karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 45 § 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego T. T. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 750,00 (siedemset pięćdziesiąt 00/100) złotych, jako równowartości korzyści majątkowej, którą osiągnął z popełnienia czynu zabronionego,

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. T. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby,

VI. na podstawie art. 73 § 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk oddaje oskarżonego T. T. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

VII. uznaje oskarżonego D. L. za winnego tego, że w okresie od 4 lipca 2014 r. do 17 października 2014 r. w T., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy chcąc, aby T. T. (1) popełnił czyn zabroniony, polegający na udzieleniu A. J. 5 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz 20 gram środków odurzających w postaci marihuany, sprzedając je za kwotę 30 złotych za gram, udzielił mu pomocy w ten sposób, że kontaktował się z T. T. (1), umawiając transakcję sprzedaży, przekazywał pieniądze w kwocie 30 złotych za jeden gram narkotyków, a następnie odbierał narkotyki od T. T. (1) i przekazywał nabywcy, tj. występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) i za to, na mocy art. 19 § 1 i 2 kk w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) przy zast. art. 60 § 1 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 kk przy zast. art. 4 § 1 kk, skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

VIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. L. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby,

IX. na podstawie art. 73 § 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk oddaje oskarżonego D. L. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

X. uznaje oskarżonego T. C. za winnego tego, że w okresie od września 2014 r. do 17 października 2014 r. w C., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał 5 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, który to czyn kwalifikuje jako wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 12 kk i za to, na mocy art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) przy zast. art. 4 § 1 kk, skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując, na podstawie art. 35 § 1 kk, do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

XI. uznaje oskarżonego Ł. O. za winnego tego, że w okresie od września 2014 r. do 17 października 2014 r. w C., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał 5 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, który to czyn kwalifikuje jako wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 12 kk i za to, na mocy art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) przy zast. art. 4 § 1 kk, skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując, na podstawie art. 35 § 1 kk, do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

XII. uznaje oskarżonego K. B. (1) za winnego tego, że w nieustalonym dniu, w październiku 2014 r. w C., wbrew przepisom ustawy, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 27 maja 2009 r., w sprawie II K 11/08, za przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk oraz art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, na łączną karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat od odbycia tej kary w okresie od 11 kwietnia 2007 r. do 19 stycznia 2009 r. i od 14 czerwca 2011 r. do dnia 7 maja 2013 r., posiadał 20 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, tj. występku z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 kk i za to, na mocy art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) przy zast. art. 4 § 1 kk, skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XIII. uznaje oskarżonego K. B. (1) za winnego tego, że w dniach 11 grudnia 2014 r. i 3 stycznia 2015 r. w C., wbrew przepisom ustawy, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 27 maja 2009 r., w

sprawie II K 11/08, za przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk oraz art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, na łączną karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat od odbycia tej kary w okresie od 11 kwietnia 2007 r. do 19 stycznia 2009 r. i od 14 czerwca 2011 r. do dnia 7 maja 2013 r., działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób:

a. w dniu 11 grudnia 2014 r. w posiadał 0,16 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

b. w dniu 3 stycznia 2015 r. posiadał 1,16 gram środków odurzających w postaci marihuany,

które to czyny kwalifikuje jako wypadki mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 kk i za to, na mocy art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) przy zast. art. 91 § 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk, skazuje go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

XIV. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) orzeka wobec oskarżonego K. B. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci woreczka z zawartością 3 zawiniątek z suszem roślinnym, opisanego na k. 908, pod. poz. 5, zarządzając jego przekazanie na rzecz D. (...) i Tresury Psów Służbowych przy Zakładzie Karnym w C.,

XV. na podstawie art. 91 § 2 kk przy zast. art. 4 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego K. B. (1) kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XVI. uznaje oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu zabronionego, opisanego w punkcie 9 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 12 kk i za to, na mocy art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) przy zast. art. 4 § 1 kk, skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XVII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby,

XVIII. na podstawie art. 73 § 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk oddaje oskarżonego P. K. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

XIX. uznaje oskarżonego Ł. F. za winnego tego, że w okresie od września 2014 r. do 17 października 2014 r. w C., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał 5 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, który to czyn kwalifikuje jako wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 12 kk i za to, na mocy art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) przy zast. art. 4 § 1 kk, skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując, na podstawie art. 35 § 1 kk, do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

XX. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić oskarżonemu K. B. (1) dowód rzeczowy w postaci wagi elektronicznej koloru srebrnego z napisem „M. (...)”, opisany na k. 908, pod poz. 4,

XXI. na podstawie art. 63 § 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk zalicza:

a. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej S. S. (1) kary ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania od dnia 20 października 2014 r. do dnia 21 października 2014 r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom karz ograniczenia wolności,

b. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego K. B. (1) łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w dniu 11 grudnia 2014 r. oraz od dnia 3 stycznia 2015 r. do dnia 4 stycznia 2015 r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

XXII. zasądza:

a. od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. M. kwotę 1033,20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złotych, w tym 23% VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. L. z urzędu,

b. od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. H. kwotę 1785,96 (tysiąc siedemset osiemdziesiąt pięć 96/100) złotych, w tym 23% VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. L. z urzędu,

c. od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. A. kwotę 1785,96 (tysiąc siedemset osiemdziesiąt pięć 96/100) złotych, w tym 23% VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. B. (1) z urzędu,

XXIII. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 50/15

Uzasadnienie wyroku w sprawie II K 50/15 w części dotyczącej oskarżonego K. B. (1)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. J. (1) od września 2014 r. zaczął nabywać od M. R. środki odurzające i substancje psychotropowe. Narkotyki te następnie sam sprzedawał innym osobom.

W nieustalonym dokładnie dniu, w październiku 2014 r., P. J. (1) przyjechał do C. i udał się do lokalu (...). Tego dnia posiadał przy sobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy. Przed wejściem do klubu P. J. (1) poznał K. B. (1), gdy ten zapytał go, czy ma narkotyki. P. J. (1) zaproponował wówczas K. B. (1), aby zakupił od niego amfetaminę. Następnie przekazał K. B. (1) 20 gram amfetaminy, za którą zażądał kwoty 500,00 złotych. Udali się do samochodu P. J. (1), gdzie wspólnie zażyli 1 gram amfetaminy. Następnie pojechali się do miejsca zamieszkania K. B. (1), gdzie ten przekazał P. J. (1) 300 złotych jako zapłatę za 10 gram zakupionej amfetaminy. Pozostałą część zobowiązał się zapłacić w późniejszym terminie, gdyż nie posiadał więcej pieniędzy.

Do czasu zatrzymania P. J. (1) w dniu 20 października 2014 r. K. B. (1) nie rozliczył się z nim w związku ze sprzedażą amfetaminy.

Narkotyki kupione od P. J. (1) K. B. (1) zużył na własne potrzeby.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. B. k. 455- 456, wyjaśnienia i zeznania świadka P. J. k. 386- 387, 388 w ujawnionym zakresie, wyrok Sądu Rejonowego w Chojnicach w sprawie II K 118/15 k. 1003- 1005)

W dniu 11 grudnia 2014 r. K. B. (1) posiadał w miejscu zamieszkania 0,16 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, którą ujawnili u niego funkcjonariusze KPP C. wykonujący czynności służbowe. Narkotyki te K. B. (1) nabył w nieustalonych okolicznościach.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. B. k. 456, protokół przeszukania k. 425- 427, protokół zatrzymania osoby k. 428, protokół użycia testera narkotykowego k. 430, protokół oględzin k. 431)

Następnie w nieustalonych okolicznościach K. B. (1) zakupił marihuanę. W dniu 3 stycznia 2015 r. posiadał 1,16 gram środków odurzających w postaci marihuany.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. B. k. 806, protokół zatrzymania osoby k. 790, protokół przeszukania k. 791, protokół zatrzymania rzeczy k. 792- 793, 796, protokół użycia testera narkotykowego k. 794, karta informacyjna k. 798- 800, protokół oględzin k. 801- 802)

W toku postępowania K. B. (1) był badany przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów K. K. (2) i E. K., którzy w złożonej opinii stwierdzili, że nie jest on chory psychicznie, a jego funkcje intelektualne mieszczą się w granicach normy. Rozpoznali natomiast u opiniowanego uzależnienie od środków psychoaktywnych, wymagające leczenia odwykowego. Nie stwierdzili natomiast danych wskazujących na występowanie u niego zaburzeń psychicznych wpływających na czytelność. W chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał więc zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem.

(dowód: opinia sądowo- psychiatryczna k. 882- 883)

K. B. (1) był wielokrotnie karany sądownie.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 27 maja 2009 r., w sprawie II K 11/08 został skazany za przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk oraz art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, na łączną karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 kwietnia 2007 r. do 19 stycznia 2009 r. i od 14 czerwca 2011 r. do dnia 7 maja 2013 r. Nadto został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Chojnicach w sprawie II K 42/11 za czyny z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 226 § 1 kk. Był również karany za czyny z art. 178a § 1 kk, art. 190 § 1 kk i art. 288 § 1 kk.

(dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku w sprawie II K 11/08 k. 488- 509, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie II AKa 156/10 k. 510- 516, dane o karalności k. 855- 856, 1283- 1284)

Oskarżony K. B. (1) przesłuchiwany po raz pierwszy w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do posiadania narkotyków w dniu 11 grudnia 2014 r. Wyjaśnił, że co do pierwszego zarzutu, to nie miał pieniędzy, żeby te narkotyki kupić i chłopak dał mu „kreskę”. W październiku 2014 r. przed klubem (...) spotkał jakiegoś chłopaka. Pod klubem poszukiwał narkotyków. Jest uzależniony, ma kłopoty z narkotykami. Przyjmuje tyle, ile ma w danej chwili pieniędzy. Podeszedł do tego chłopaka i zapytał o amfetaminę. On powiedział, że ma i może oskarżonego poczęstować. Poczęstował go 1 gramem amfetaminy, którą zażyli pod klubem, w jego samochodzie. On chciał dać oskarżonemu 20 gram po 25 złotych za gram. Oskarżony nie miał pieniędzy i nie wziął od niego narkotyków. On nie dał oskarżonemu na kredyt. W nocy przyszła do oskarżonego żona tego chłopaka, bo go szukała. Ten chłopak nie odwiedzał później oskarżonego w domu mówiąc, że chce zwrotu pieniędzy. Zaprzeczył, aby dostał od tego chłopaka 20 gram amfetaminy. Później oskarżony próbował kontaktować się z tą dziewczyną przez koleżankę. Próbował też przez tę koleżankę kontaktować się z tym chłopakiem. Chciał kupić od niego narkotyki. Nie powiedział, skąd miał te 0,16 grama amfetaminy, które znalazła u niego Policja (k. 454- 456).

Przesłuchiwany po raz kolejny w dniu 4 stycznia 2015 r. przyznał się do posiadania marihuany i odmówił składania wyjaśnień (k. 805- 806).

Na rozprawie głównej częściowo podtrzymał dotychczasowe wyjaśnienia. Dodatkowo wyjaśnił, że tego dnia nie był pod tym barem. Ta A. z tym swoim chłopakiem byli u W. B.. Nie pamiętał, jak to dokładnie było. Taki kłamczuch jest, dlatego opowiedział prokuratorom taką historię. Nie pamiętał, a prokurator nalegał. Później dopiero rozmawiał z W. B., ona powiedziała, że tego dnia z domu nie wychodził. W październiku wychodził z domu.

Nie powiedział, skąd miał 0,16 g amfetaminy 11 grudnia 2014r., ani 1,16 g w dniu 3 stycznia 2015r.

Nie zna P. J. (1). Jak wygląda A. J.- wie. Raz ją może widział. Poznał ją przez koleżankę. W. była w domu, jak była A.. Też tam był. Ona przyjechała ze swoim partnerem do C., chcieli jechać na koncert. Odprowadzał ich do auta. On zaproponował, że może oskarżonemu coś dać, tj. narkotyki- amfetaminę czy marihuanę. Oskarżony powiedział, że nie ma pieniędzy. On powiedział, że w tej sytuacji nie da, bo był dla niego obcą osobą. W. nie schodziła do samochodu. A. była przy tym obecna. Nie proponował, żeby mu dał narkotyki na kredyt. Spieszyli się na koncert. Był to koncert jakiegoś (...), czy jakoś tak. Pamiętał ten dzień, bo ona po jakiś 2- 3 godzinach przybiegła, szukając swojego męża. Ona mówiła że dotarli na koncert, ale gdzieś wyszedł. Z tego co się dowiedział, wtedy zatrzymała go policja. Oskarżony w tamtym czasie pracował dorywczo. Nie miał żadnych pieniędzy. Ciężko było. Z A. rozmawiał przez okno. Była przy tym W. B.. Tego mężczyznę wydział wtedy tylko jeden, jedyny raz (k. 1174- 1174v.).

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wskazywał, że oskarżony K. B. (3) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych, działając z zamiarem bezpośrednim oraz w sposób zawiniony.

W ocenie Sądu na wiarę zasługiwały przede wszystkim zeznania i uprzednie wyjaśnienia świadka P. J. (1), w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych związanych z obrotem narkotykami, a jednocześnie wskazał, że zbył oskarżonemu K. B. (1) substancję psychotropową w postaci 20 gramów amfetaminy. Dodatkowo świadek ten opisał okoliczności, w jakich poznał oskarżonego i doszło pomiędzy nimi do nielegalnej transakcji. Relacje te były logiczne, spójne i konsekwentne, nie zawierały luk, ani wewnętrznych sprzeczności. Podkreślić przy tym trzeba, że P. J. (1) od czasu, gdy zdecydował się na złożenie wyjaśnień w sprawie, konsekwentnie twierdził, że sprzedał amfetaminę K. B. (1). Jednocześnie w ocenie Sądu P. J. (1) nie miał żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie pomawiać K. B. (1), czy też ich obciążać. Nie mogło bowiem umknąć z pola widzenia Sądu, że obciążające go wyjaśnienia złożył on w formule tzw. pomówienia złożonego, albowiem w swoich relacjach obciążał nie tylko oskarżonego, ale przede wszystkim samego siebie. Wyjaśnienia te następnie podtrzymał, występując w sprawie w charakterze świadka. Oczywiście Sąd miał na uwadze, że relacje te były jedynym dowodem świadczącym o sprawstwie K. B. (1). Dlatego też potraktował je ostrożnie i poddał szczegółowej ocenie. Jak wskazano już powyżej Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby te wyjaśnienia i zeznania zdyskredytować i dlatego stały się one podstawą ustalenia stanu faktycznego w omawianym zakresie. Przede wszystkim P. J. (1) nigdy nie twierdził, aby w omawianym zakresie został zmuszony do obciążenia oskarżonego. Nigdy też swoich wyjaśnień w omawianym zakresie nie odwołał, mimo że na rozprawie pewne okoliczności podał nieprecyzyjnie. Jak wskazano już powyżej relacje świadka były przy tym logiczne i konsekwentne. Podał on bowiem sposób popełnienia czynu zabronionego, który częściowo korespondował z treścią wyjaśnień K. B. (3), złożonych przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym, co dotyczyło okoliczności, w jakich obaj mężczyźni poznali się i razem zażywali narkotyki w samochodzie przed lokalem (...). Wyjaśnienia P. J. (1) zostały złożone spontanicznie, gdy przyznał się również do posiadania narkotyków i udzielania ich innym osobom. Trudno więc przyjąć, aby po zatrzymaniu oskarżony zdecydował się właśnie na obciążanie K. B. (1), wskazując jego udział w nielegalnym obrocie tylko w niewielkim zakresie. Świadek nie miał przy tym żadnego interesu, aby obciążać oskarżonego, skoro w żaden sposób nie umniejszył tym stopnia swojego zawinienia, nie przerzucał odpowiedzialności na inne osoby, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością. Jako takie wyjaśnienia te w omawianym zakresie mogły być zatem podstawą czynienia ustaleń faktycznych, w szczególności niekorzystnych dla K. B. (1) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 lutego 2005 roku w sprawie II AKa 411/04, LEX 151786). Sąd oczywiście miał na uwadze fakt, że na rozprawie świadek pomylił pewne okoliczności, jak też szczegóły transakcji. Nie sposób jednak nie zauważyć, że zeznania składał po upływie niemal dwóch lat od zdarzenia. Ponadto kilkakrotnie spotykał się z oskarżonym, a nawet dodatkowo proponował mu zakup narkotyków w dniu, w którym został zatrzymany. Mógł więc pewne szczegóły pomylić. Tym niemniej w pełni potrzymał wcześniejsze relacje.

W świetle powyższego Sąd dał wiarę wyjaśnieniom K. B. (1) jedynie częściowo, tj. w takim zakresie, w jakim były zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do tego, że otrzymał od P. J. (1) „kreskę”, co miało oznaczać, że został poczęstowany porcją narkotyku. Nie sposób nie zauważyć przy tym, że oskarżony podawał okoliczności, w jakich poznał P. J. (1) zgodnie z relacjami tego ostatniego. Natomiast na rozprawie

nie podtrzymał tych wyjaśnień. Twierdził jedynie, że P. J. (1) proponował mu zakup narkotyków, ale nie kupił ich z powodu braku pieniędzy. W ocenie Sądu wyjaśnienia te stanowiły jedynie element przyjętej przez oskarżonego linii obrony, która miała uchronić go przed odpowiedzialnością karną. Oskarżony jest osobą uzależnioną od narkotyków, a więc dążył do ich uzyskania. Mało wiarygodnym było natomiast, aby P. J. (1) udzielił na amfetaminy za darmo, nie żądając zapłaty. Nadto rzeczywiście P. J. (1) był w miejscu zamieszkania oskarżonego więcej niż raz. Mogła mieć więc miejsce taka sytuacja, o jakiej oskarżony wspominał, czemu nie zaprzeczał świadek, co wcale nie oznaczało, że w okresie wcześniejszym P. J. (1) nie sprzedawał mu narkotyków. Natomiast fakt, że P. J. (1) przyjechał ponownie do K. B. (1) świadczył jedynie o tym, że możliwa była taka sytuacja, w której ten był mu winien pieniądze w tytułu ich sprzedaży.

Natomiast wyjaśnienia oskarżonego nie mogły budzić wątpliwości co do pozostałych zarzucanych mu czynów zabronionych, do których popełnienia w pełni się przyznał. Jednocześnie wyjaśnienia te znajdowały potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci protokołów przeszukania, zatrzymania osoby, oględzin, z których wynikało, jakie rzeczy zatrzymano u oskarżonego. Nadto protokoły użycia testera narkotykowego świadczyły, jakie substancje posiadał przy sobie K. B. (1).

Żadnych istotnych okoliczności w sprawie nie wniosły przy tym zeznania świadków A. J. i W. B.. A. J. zeznała, że nie posiadała żadnej wiedzy na temat sprzedaży oskarżonemu narkotyków przez jej męża P. J. (1). Była natomiast w miejscu zamieszkania oskarżonego, gdzie nie doszło jednak do żadnej nielegalnej transakcji. Świadek mogła chcieć ukryć wiedzę na temat zachowania jej męża, które przecież mogło wyczerpywać znamiona przestępstwa. Jednocześnie zaistnienie tej sytuacji nie wykluczało tego, że P. J. (1) sprzedał narkotyki oskarżonemu, a świadka nie informował, w jakim celu odwiedził K. B. (1) w miejscu jego zamieszkania. Również zeznania świadka W. B. nie mogły prowadzić do uniewinnienia oskarżonego. Fakt, że nie wychodził on z domu w dniu, w którym zatrzymano P. J. (1), który wcześniej wraz z żoną był w mieszkaniu oskarżonego, nie miał bowiem żadnego znaczenia dla niniejszej sprawy. Przed wszystkim Sąd ustalił, że do sprzedaży narkotyków oskarżonemu doszło w okresie wcześniejszym. Świadek natomiast mogła nie mieć wiedzy na temat relacji łączącej K. B. (1) i P. J. (1).

Okoliczności przedmiotowo- podmiotowe nie pozostawiały przy tym żadnych wątpliwości, że oskarżony K. B. (3) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, działając z zamiarem bezpośrednim. Jednocześnie brak było jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że amfetamina ujawniona u oskarżonego w dniu 11 grudnia 2014 r. była amfetamina nabytą od P. J. (1). Przed wszystkim wobec faktu, że K. B. (1) jest osobą silnie uzależnioną od narkotyków, a także wobec odległości czasowej choćby od dnia zatrzymania P. J. (1) do wykonania czynności w dniu 11 grudnia 2014 r. upłynął tak znaczny okres czasu, że K. B. (1) mógł zużyć na własne potrzeby narkotyki nabyte niewątpliwie przed dniem 20 października 2014 r.

Sąd nie stwierdził w niniejszej sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Sąd oparł się przy tym na opinii biegłych K. K. (2) i E. K., z której wynikało, że K. B. (1) nie jest chory psychicznie, a jego funkcje intelektualne mieszczą się w granicach normy. Biegli rozpoznali u oskarżonego jedynie uzależnienie od środków psychoaktywnych, wymagające leczenia odwykowego. Nie stwierdzili natomiast danych wskazujących na występowanie u niego zaburzeń psychicznych wpływających na poczytalność. W chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał więc zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodziły więc zdaniem biegłych warunki z art. 31 § 1 i 2 kk, a stan zdrowia oskarżonego pozwalał mu na udział w postępowaniu. Opinii biegłych lekarzy psychiatrów Sąd dał w pełni wiarę, ponieważ była fachowa, logiczna, spójna i konsekwentna. Przed wszystkim opinia ta była jasna i pełna, wskazująca na cechy oskarżonego oraz możliwości rozumienia znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem. Sąd miał przy tym na uwadze wieloletnie doświadczenie zawodowe oraz merytoryczne przygotowanie biegłych. Biegli mieli możliwość osobistego badania oskarżonego, zapoznali się też z aktami postępowania i złożyli kompleksową opinią odnoszącą się do stawianych im pytań. Dlatego też Sąd uznał, że nie zachodziła potrzeba uzupełnienia opinii w jakimkolwiek zakresie.

Mając na uwadze powyższe Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że oskarżony K. B. (1) zachowaniem swoim wyczerpał znamiona przestępstw:

1. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 kk w ten sposób, że w nieustalonym dniu, w październiku 2014 r. w C., wbrew przepisom ustawy, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 27 maja 2009 r., w sprawie II K 11/08, za przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk oraz art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, na łączną karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat od odbycia tej kary w okresie od 11 kwietnia 2007 r. do 19 stycznia 2009 r. i od 14 czerwca 2011 r. do dnia 7 maja 2013 r., posiadał 20 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

2. z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 kk w ten sposób, że w dniach 11 grudnia 2014 r. i 3 stycznia 2015 r. w C., wbrew przepisom ustawy, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 27 maja 2009 r., w sprawie II K 11/08, za przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk oraz art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, na łączną karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat od odbycia tej kary w okresie od 11 kwietnia 2007 r. do 19 stycznia 2009 r. i od 14 czerwca 2011 r. do dnia 7 maja 2013 r., działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób:

c. w dniu 11 grudnia 2014 r. w posiadał 0,16 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

d. w dniu 3 stycznia 2015 r. posiadał 1,16 gram środków odurzających w postaci marihuany.

Kwalifikacja prawna czynów zarzucanych oskarżonemu nie budziła żadnych wątpliwości. Niewątpliwie wyczerpywały one znamiona występku posiadania środków odurzających i substancji psychotropowych, którymi niewątpliwie były marihuana oraz amfetamina.

Mając przy tym na uwadze okoliczności przedmiotowo- podmiotowe czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie XIII wyroku Sąd uznał, że stanowiły on wypadki mniejszej wagi. Przede wszystkim ilość posiadanych substancji nie była znaczna, a to, że oskarżony posiadał je na własny użytek przekonywało, iż można jego czyny potraktować łagodniej. Jednocześnie czynów tych oskarżony dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w czasie ich popełnienia. Oba czyny zostały bowiem popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok. Jedynie na marginesie przypomnieć trzeba, że nie budzi wątpliwości pogląd, iż przyjęcie ciągu przestępstw uzależnione jest od tego, aby podstawą wymiaru kary za każdy z nich był ten sam przepis ustawy. Wymogu tożsamości podstawy wymiaru kary za wszystkie czyny objęte ciągiem nie spełnia zbieg przestępstw wyczerpujących znamiona typu podstawowego i kwalifikowanego lub uprzywilejowanego (por. Komentarz do art. 91 kk pod red. O. Górniok, Legalis, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 marca 2000 r., II AKA 12/99, KZS 2000, Nr 3, poz. 30; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2006 r., II AKA 240/06, KZS 2007, Nr 1, poz. 53 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., V KK 145/14, KZS 2015, Nr 4, poz. 17). Powyższe stanowisko sprzeciwiało się temu, aby uznać, że wszystkie trzy czyny zabronione przypisane K. B. (1) zostały popełnione w warunkach art. 91 § 1 kk.

Sąd uznał natomiast, że wszystkich tych czynów oskarżony dopuścił się w warunkach recydywy specjalnej z art. 64 § 1 kk. Przypomnieć trzeba, że oskarżony był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 27 maja 2009 r., w sprawie II K 11/08, za przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk oraz art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, na łączną karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 kwietnia 2007 r. do 19 stycznia 2009 r. i od 14 czerwca 2011 r. do dnia 7 maja 2013 r. W ocenie Sądu dopuścił się więc przestępstw podobnych do tych, za które był już skazany. Niewątpliwie czyny zabronione z Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. są przestępstwami podobnymi, albowiem są to przestępstwa tego samego rodzaju, a przedmiotem zamachu jest to samo dobro prawne. Niewątpliwym było też, że czyny, za które K. B. (1) był uprzednio skazany wiązały się z posiadaniem

narkotyków. Jednocześnie orzeczona kara przekraczała 6 miesięcy pozbawienia wolności, a przypisanych w niniejszej sprawie przestępstw oskarżony dopuścił się w ciągu 5 lat od jej odbycia.

Przystępując do wymiaru kary Sąd miał na względzie dyrektywy wskazane przez kodeks karny w art. 53.

Nie ulegało wątpliwości, że stopień społecznej szkodliwości oraz stopień zawinienia oskarżonego były znaczne. Wymierzona kara była współmierna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia zawinienia oskarżonego. Wysoki stopień społecznej szkodliwości przejawiał się przede wszystkim w charakterze zaatakowanego dobra, jakim było zdrowie publiczne. Oskarżony z pełną świadomością dokonał czynów zabronionych, zdając sobie sprawę z wagi podejmowanych czynności.

Wymierzone kary uwzględniały zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiał fakt, że był on wielokrotnie karany sędownie, w tym za przestępstwa podobne, za które odbywał już kary pozbawienia wolności. Co więcej- już w toku tego postępowania dopuścił się kolejnych przestępstw, za które został skazany.

Na korzyść oskarżonego przemawiał fakt, że oskarżony posiadał stosunkowo niewielkie ilości narkotyków, jedynie na własne potrzeby. Nadto przyznał się częściowo do popełnienia zarzuczanych mu przestępstw.

Mając na uwadze powyższe Sąd skazał oskarżonego K. B. (1):

- za czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 kk i za to, na mocy art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) przy zast. art. 4 § 1 kk, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyny z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 kk i za to, na mocy art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) przy zast. art. 91 § 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk, na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie na podstawie art. 91 § 2 kk przy zast. art. 4 § 1 kk Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego K. B. (1) kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary łącznej Sąd zastosował zasadę całkowitej absorpcji uznając, że popełnione przez niego przestępstwa objęte realnym zbiegiem wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnjajowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawy, a jednocześnie przesłanka prognostyczna pozwalała na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, byłaby wystarczającą oceną zachowania się sprawy.

Rozstrzygając w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego Sąd zastosował ustawę obowiązującą w dacie popełnienia przypisanych mu czynów, albowiem była względniejsza dla oskarżonego, choćby wobec możliwości rozważania warunkowego zastosowania zawieszenia wykonania kary w przypadku orzeczenia kary pozbawienia wolności, co w obecnym stanie prawnym byłoby wykluczone.

Jednocześnie w przekonaniu Sądu jedynie kara pozbawienia wolności była adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego i stopnia jego zawinienia, a jako takie osiągną pokładane w niej cele w zakresie oddziaływania społecznego oraz wpłynię wychowawczo i zapobiegawczo na przyszłość wobec oskarżonego, mimo wymierzenia w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Oskarżony musi zdawać sobie sprawę z konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego i nieopłacalności popełniania przestępstw. Wykazał on rażące lekceważenie dla akceptowanych społecznie norm, dlatego też reakcja Sądu musiała być zdecydowana. Sąd uznał więc, że jedynie odpowiednio ukształtowana kara pozbawienia wolności skłoni go do refleksji nad własnym postępowaniem. W przypadku łagodnego potraktowania, w ocenie Sądu nie wyciągnąłby on żadnych wniosków na

przyszłość i nie zostałby osiągnięty wychowawczy cel kary. Jednocześnie Sąd uznał, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności za przypisane oskarżonemu czyny była adekwatna i sprawiedliwa. Sąd nie znalazł więc żadnych podstaw, aby wykonanie kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego warunkowo zawiesić.

W ocenie Sądu, z uwagi na charakter popełnionych przez oskarżonego czynów, sposób działania, zupełnie lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych i moralnych, nasilenie złej woli, ale również mając na uwadze postawę oskarżonego, który jest zupełnie bezkrytyczny w swoim postępowaniu należało podjąć zdecydowane działania w celu zapobieżenia podobnym sytuacjom.

K. B. (1), mimo wielokrotnej karalności za przestępstwa podobne, co więcej- mimo odbycia długotrwałej kary pozbawienia wolności, nie wyciągnął żadnych wniosków ze swojego postępowania, nadal lekceważy obowiązujący porządek prawny i popełnia kolejne przestępstwa. Świadczyło to o głębokiej demoralizacji oskarżonego, który jest jednostką niepoprawną, wymagającą intensywnej resocjalizacji, co osiągnąć można jedynie w warunkach zakładu karnego. Koniecznym jest izolacja oskarżonego, aby miał on czas na przemyślenie swojego postępowania, dokonanie refleksji i wyciągnięcie właściwych wniosków na przyszłość. Było to wyraźnym sygnałem dla organów wymiaru sprawiedliwości. Jednocześnie po raz kolejny łagodne potraktowanie oskarżonego mogłoby zostać przez niego potraktowane jako przejaw pobłażliwości i przyzwolenia na podobne zachowania. Nie można więc potraktować oskarżonego łagodnie i zastosować po raz kolejny środka probacyjnego. Jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności była więc karą właściwą wobec oskarżonego. Jednocześnie, w przekonaniu Sądu, wymierzona kara z uwagi na charakter czynów i dotychczasowy sposób życia nie była karą rażąco surową. Brak przy tym przesłanek do nadzwyczajnego złagodzenia tej kary, albowiem Sąd nie dopatrzył się żadnych szczególnych okoliczności łagodzących.

W punkcie XIV wyroku Sąd, na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.), orzekł wobec oskarżonego K. B. (1) obligatoryjny środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci woreczka z zawartością 3 zawiniątek z suszem roślinnym, opisanego na k. 908, pod. poz. 5, zarządzając jego przekazanie na rzecz D. (...) i Tresury Psów Służbowych przy Zakładzie Karnym w C.. Sąd nie mógł natomiast orzec o drugim dowodzie rzeczowym, który został zatrzymany u oskarżonego, albowiem rozstrzygnięto o nim już w sprawie II K 118/15 (punkt XXV wyroku).

Natomiast, na podstawie art. 230 § 2 kpk, Sąd nakazał zwrócić oskarżonemu K. B. (1) zbędny na tym etapie postępowania, dowód rzeczowy w postaci wagi elektronicznej koloru srebrnego z napisem „M. (...)”, opisany na k. 908, pod poz. 4, albowiem brak podstaw, że pochodził on z popełnienia czynu zabronionego lub choćby służył do jego popełnienia.

Na podstawie art. 63 § 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk Sąd na poczet orzeczonej wobec oskarżonego K. B. (1) łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w dniu 11 grudnia 2014 r. oraz od dnia 3 stycznia 2015 r. do dnia 4 stycznia 2015 r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

O kosztach udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu, Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 54 poz. 1013 ze zm.) zasądzać od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. A. kwotę 1785,96 (tysiąc siedemset osiemdziesiąt pięć 96/100) złotych, w tym 23% VAT. Zgodnie bowiem z treścią § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia uznając, że obowiązek ten byłby dla niego zbyt uciążliwy. Oskarżony nie pracuje, nie posiada stałych źródeł dochodu.

Przez pewien czas był również tymczasowo aresztowany do innej sprawy. W sytuacji, gdy orzeczono wobec niego bezwzględną karę pozbawienia wolności dodatkowo obciążanie go kosztami byłoby nieuzasadnione.